

soudu je tedy zasažen zmatkem podle § 385 č. 1 a) tr. ř. Proto bylo vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti rozsudek odvolacího soudu podle 1. odst. § 33 por. nov. v celém rozsahu a vynésti zprošťující rozsudek.

Čís. 4461.

Řidič automobilu má (§ 335 tr. zák.) zmírniti světla i při jízdě mimo osady po městsku zastavené (§ 10 min. nař. čís. 81/1910), vidí-li člověka v jízdni dráze proti sobě jdoucího; brání-li mu počasí při stlumených světlech v další jízdě, má rychlost zmírniti tak, by byl jejím pánem a mohl vůz okamžitě zastaviti, byla-li by bezpečnost oné osoby ohrožena (§ 45 cit. min. nař.).

(Rozh. ze dne 15. září 1932, Zm II 4/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 10. října 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Důvody:

Uplatňovány jsou důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9a tr. ř. Nelze jim přisvědčiti. Rozsudek ovšem zjišťuje, že rychlost 40 km, popřípadě 35 km, již obžalovaný v osudnou chvíli jel, byla přípustná v místě nehody, kde silnice jest úplně rovná a přehledná, vyslovil pak přesvědčení soudu, že povinností obžalovaného bylo auto zastaviti, když se k němu blížil člověk se sklopenou hlavou, by jeho bezpečnost nebyla ohrožena. Zmateční stížnost však neprávem shledává v těchto dvou zjištěních vnitřní rozpor, ježto prý nelze je uvésti v soulad. Předně jest poukázati k tomu, že obžaloba zněla i na přečin ve smyslu § 337 tr. zák. a že okolnost zvláště nebezpečnou spatřovala v rychlé jízdě obžalovaného při blátivé a kluzké cestě a při deštivém počasí, že rozsudek přiměřenost a přípustnost rychlosti 35 až 40 km na oné silnici zjišťuje právě při úvahách o nedostatku okolností zvláště nebezpečných. Tím však není řečeno, že obžalovaný byl oprávněn jeti i dále takovou rychlostí, když se mu vyskytla v jízdni dráze překážka a ji spatřil, člověka jdoucího shora středem silnice se sklopenou hlavou. Vždyť rozsudek výslovně shledával neopatrnost obžalovaného i v tom, že zmírnil jen rychlost, nezastaviv vůbec auto, bránilo-li mu počasí při stlumených světlech pokračovati v jízdě proti onomu člověku. Domnívá-li se stěžovatel, doličuje hmotněprávní výtky podle § 281 čís. 9a tr. ř., že si chodec sám a výlučně úraz zavinil vlastní neopatrnou chůzí, neprovádí v tomto směru stížnost po zákonu, an rozsudek neobsahuje takové zjištění. Netřeba sice pochybovati, že by k nehodě nebylo došlo, kdyby byl Josef N. šel po silničním panketu, kde by po případě nebyl vůbec zachycen. Volil-li si však v noční době a při deštivém počasí cestu skoro středem vydlážděné vozovky, nevyvíňuje okolnost ta ještě obžalovaného při skutkovém zjištění, že smrt Josefa N-ého jest v příčinné souvislosti s neopatrným

jednáním stěžovatelovým a že tento podle svého zaměstnání a podle platných předpisů snadno mohl postřít, že jeho jednání jest způsobilé přivoditi nebezpečnost života, an 1. měl rozžata na voze veliká světla, 2. zahlédl chodce na vzdálenost asi 80 m jíti proti autu s hlavou sehnutou, 3. skutečnost tato musela pro něho znamenati, že člověk ten jest reflektory oslněn.

Zmateční stížnost uplatňující zmatečnost § 281 čís. 9a) tr. ř. nelze však přisvědčiti ani, pokud se domnívá, že užívání oslňujících reflektorů jest upraveno jen předpisem § 10 min. nař. čís. 81/1910 ř. zák. a že tudíž obžalovaný nebyl povinen světlo stlumiti, jak vyslovuje napadený rozsudek. V cit. ustanovení jest ovšem vysloven zákaz užívati takového osvětlení v osadách po městsku zastavených, tím však není ještě řečeno, že by jinde za všech okolností byl řidič automobilu oprávněn používati oslňujících reflektorů. Nesmí tak učiniti, kdykoliv může takové oslnění ohroziti život a bezpečnost lidského těla. Je proto povinností šoféra zmírniti světla při jízdě silnicí mimo osady po městsku zastavené, spatří-li při jízdě člověka přímo v jízdni dráze proti sobě jdoucího, ana skutečnost v souzeném případě znalci potvrzená, jinak obecně známá, že oslněný člověk má představy zcela nejisté, činí vždy nespolehlivým očekávání šoférovo, že při oslňujícím osvětlení bude mu lze projeti těsně kolem, aniž by byla vyloučena možnost, že třeba v posledním okamžiku chodec nebo jezdec v nejistotě představ vzbuzených reflektory, dostane se mu přímo pod vůz. Považoval-li proto obžalovaný za nemožné z důvodů vlastní bezpečnosti stlumiti světla, pak všeobecný předpis § 45 cit. min. nař. vzhledem na trestní normu § 335 tr. zák. mu nezbytně ukládal, by do té míry zmírnil rychlost své jízdy, by za všech okolností byl jejím pánem a mohl po případě i vůz okamžitě zastaviti, měla-li by bezpečnost osoby v jízdni dráze se rovněž pohybující býti ohrožena. Nelze se proto obžalovanému vůbec dovolávati skutečnosti, že mu dešť bránil použití mírnějšího osvětlení; rozsudek správně hledává jeho neopatrnost i v tom, jak již shora naznačeno, že v případě takovém vůz nezastavil, když zahlédl N-ého jíti proti autu se sklopenou hlavou. K takovému zmírnění jízdy po případě zastavení vozu měl obžalovaný dosti času, an N-ého zahlédl již na vzdálenost 80 m. Pokud stížnost výtkou neúplnosti rozsudku namítá, že i nestlumená světla nemají při dešti notoricky takové osvětlovací síly jako při dobrém počasí, přehlíží, že se obžalovaný tímto způsobem nehájil, že podle trestního oznámení svědek Š., sám šofér, označil četnictvu jako příčinu nehody oslnění N-ého a podle svědectví Jana Č-y světla tehdy skutečně oslňovala; jest proto nerozhodné, zda síla reflektorů působila tehdy mírnějším stupněm oslnění, či nikoliv. Bylo tudíž zmateční stížnost zamítnouti.

Čís. 4462.

Padelanie súkromnej listiny podľa § 401 tr. zák. predpokladá len padelanie jej formálnych náležitostí, nezáleží pri tom na nepravdivosti obsahu.

(Rozh. z 15. septembra 1932, Zm IV 238/32.)